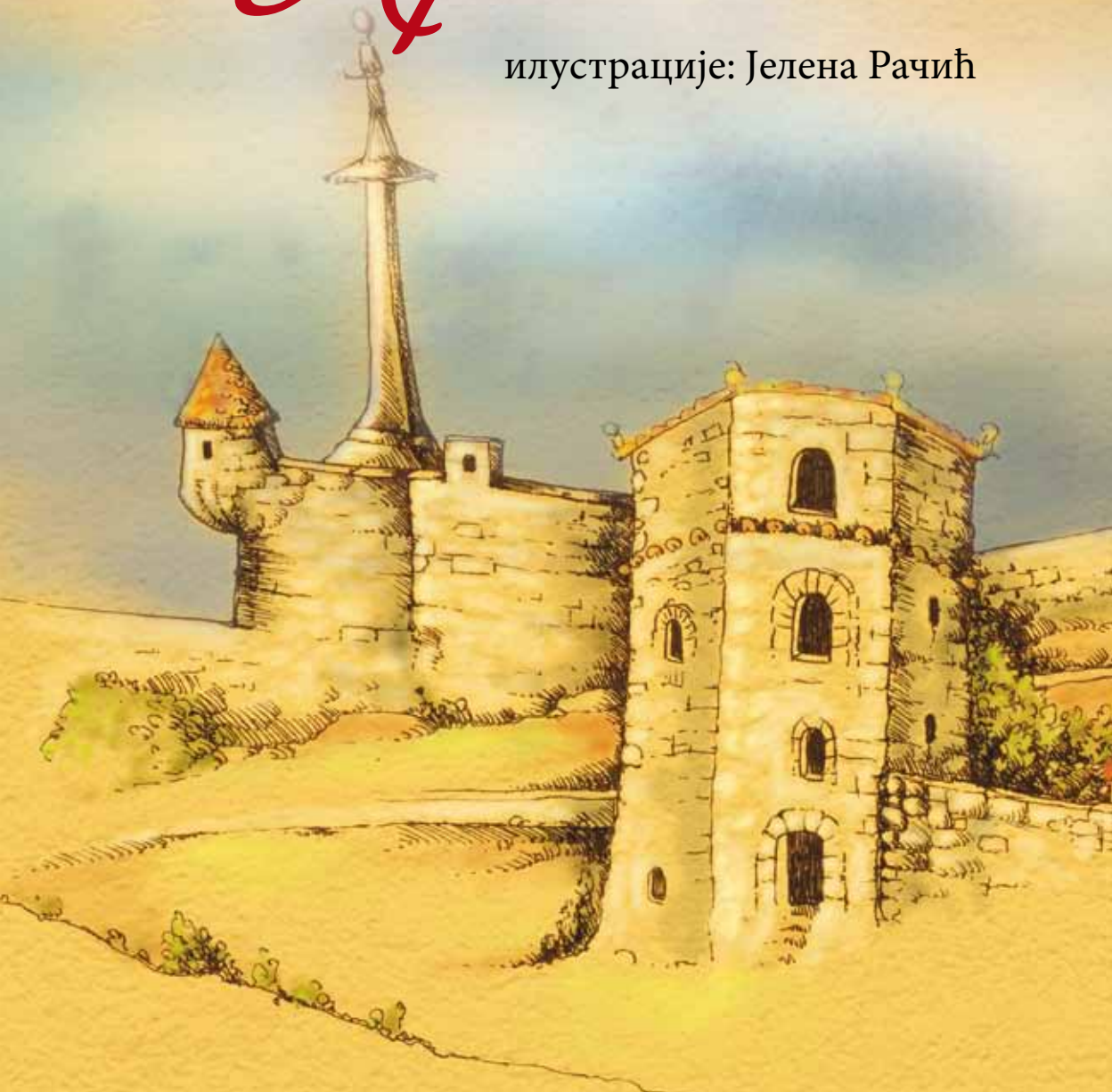

Трине о Београду

Београд
2012
ДЕРЕТА

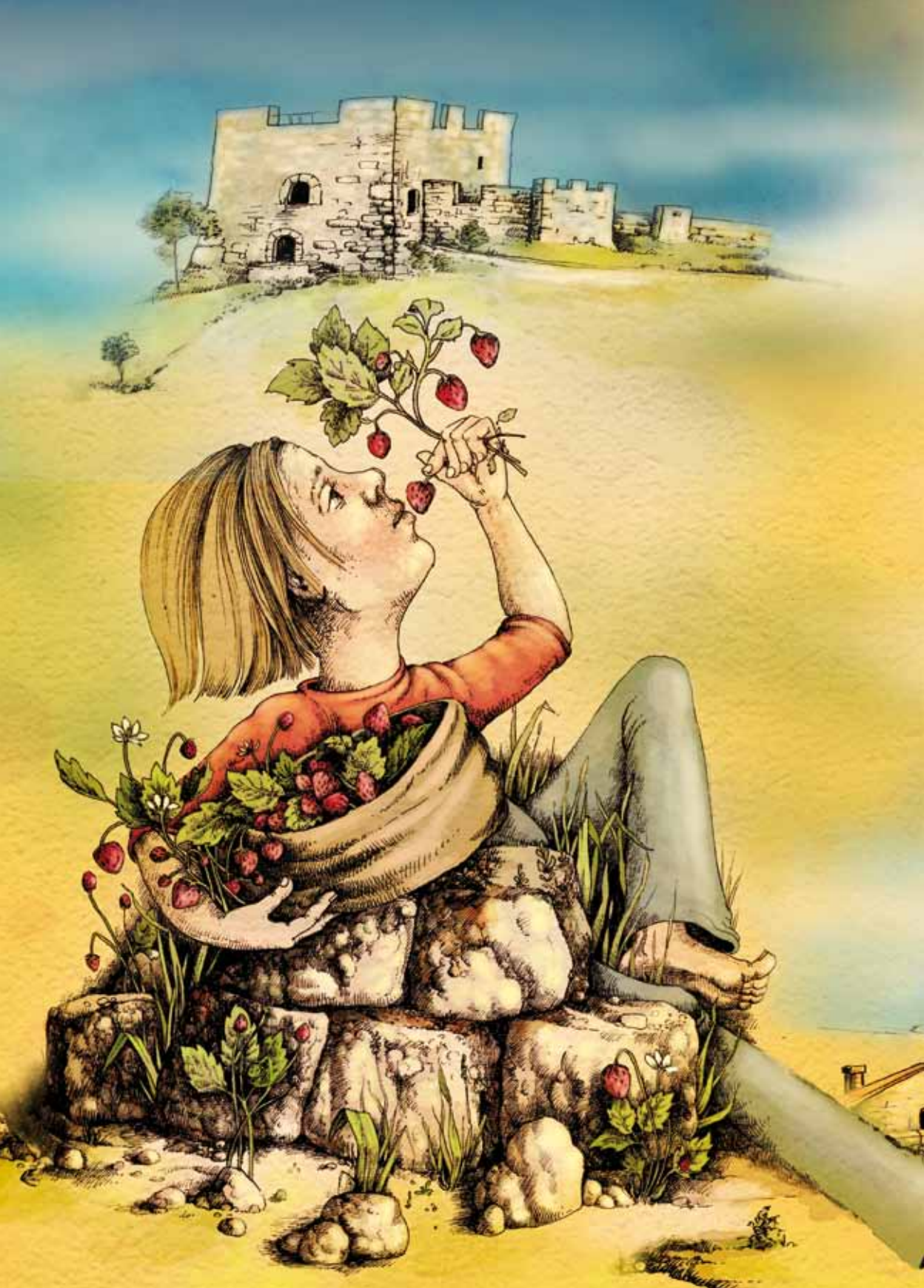
Ксенија Ђирић
Трице @

илустрације: Јелена Рачић

Теотрагы

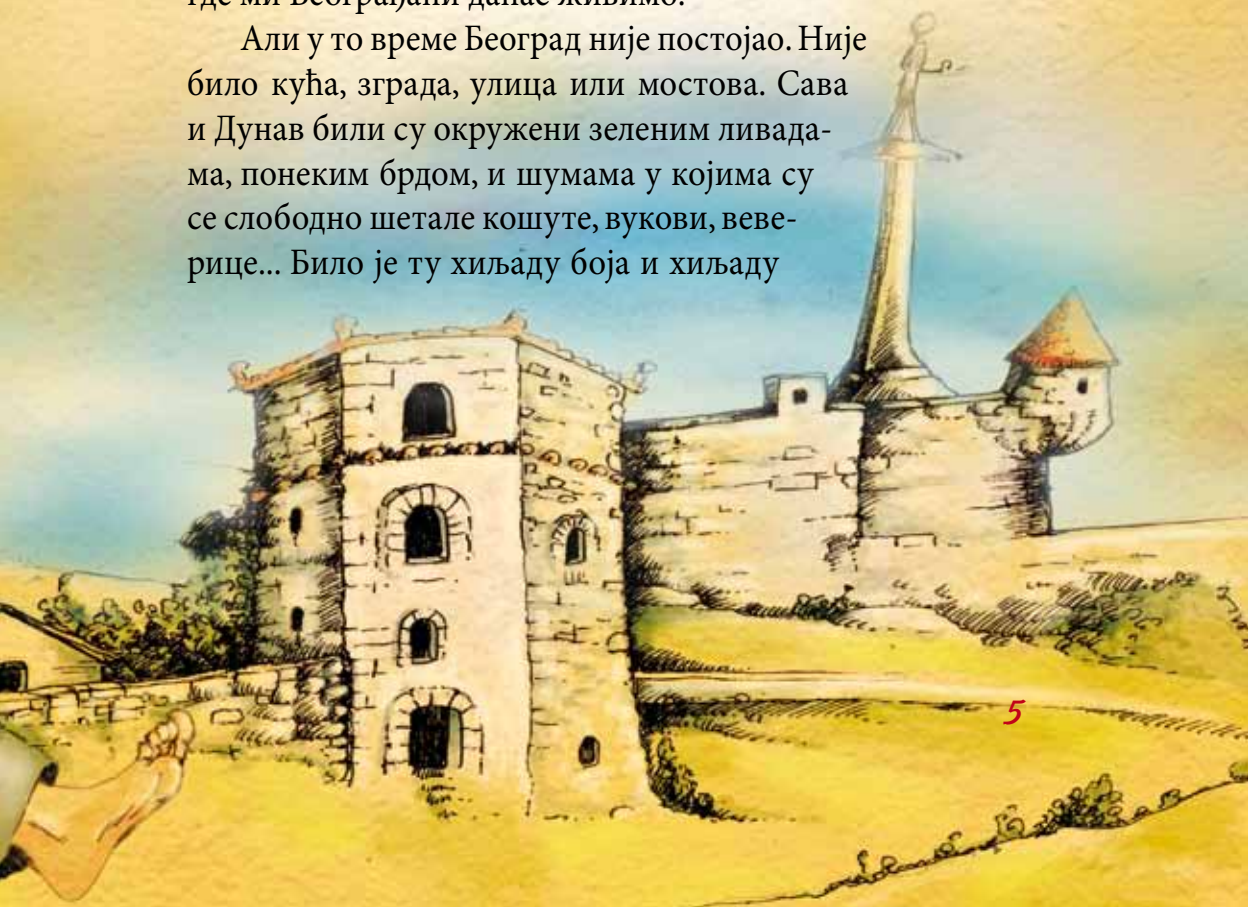

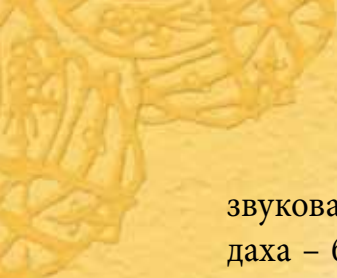

ОД СИНГИДУНУМА ДО БЕОГРАДА

Зечак врло необичног имена – Синги Келт давно, давно, још много пре него што су се родиле ваше чукунбабе и чукундеде, са својом великом породицом дошао је надамак данашњег Београда. Његова мама Фиона Келт и тата Фаолан Келт, са све Сингијевим стричевима, стрицама, теткама, ујама, браћом, сестрама, и многобројним комшијама, кренули су из хладних крајева у потрагу за неким лепшим местом за живот. Путовали су данима, месецима, можда чак и годинама да би једног пролећног јутра стигли баш овде где ми Београђани данас живимо.

Али у то време Београд није постојао. Није било кућа, зграда, улица или мостова. Сава и Дунав били су окружени зеленим ливадама, понеким брдом, и шумама у којима су се слободно шетале кошуте, вукови, веверице... Било је ту хиљаду боја и хиљаду

звукова, али оно што је ову породицу Келта оставило без даха – био је мирис. Стајали су на ивици једног брда и омамљено удисали јутарњи ваздух. Још неизграђени Беград снажно је мирисао на дивне црвене јагоде.

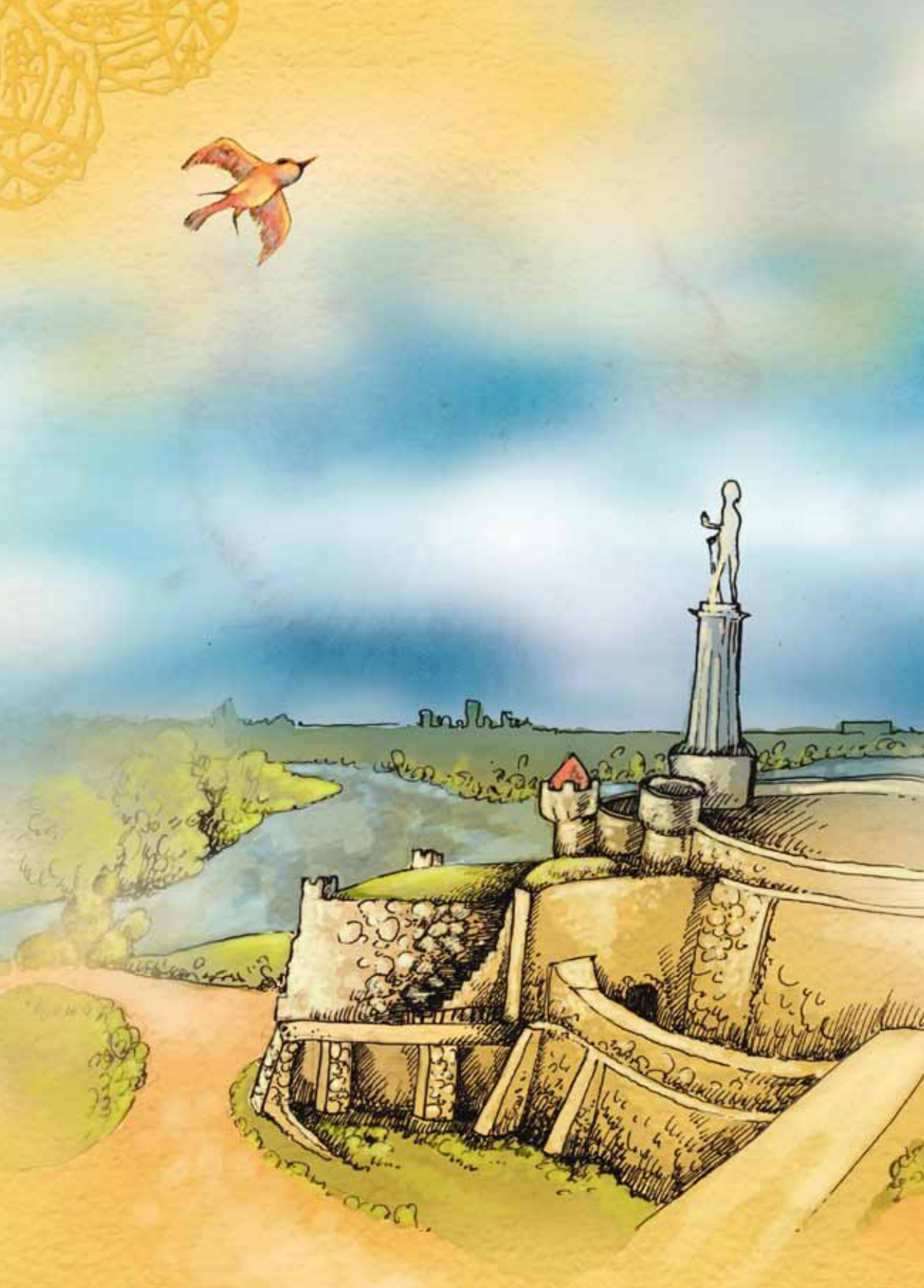
Данас, ви у пролеће на свакој пијаци можете да купите јагоде ако нисте сав џепарац већ потрошили на сладолед и гумене бомбоне. Али у Сингијево време јагода је мало где било. Штавише, Синги и сви његови Келти тада су их први пут видели. Опрезно су их брали, мирисали, јели, од велике количине и стомак их је болео, али неке муке су стварно слатке. Због тог црвеног воћа, остали су Келти да живе на овом месту.

Синги је, наравно, као и данас свако дете, хтео једну ограђену башту јагода само за себе и своје другаре. Било је потребно подићи једно право мало утврђење не би ли се слатке јагоде заштитиле од свег одраслог света и не би ли деца добила посебно место за своје игре и враголије. Камен по камен, расла је Сингијева тврђава сваким даном.

Синџи-дунум, *Синџи-дунум*, узвикивала су деца трчећи око ове нове велике грађевине, улазећи на њену капију, и прескачући зидине држећи се за дебелу ужад закачену са унутрашње стране. Келти нису говорили српски те су Сингијеву тврђаву називали *дунум*. Та Сингијева тврђава или Сингидунум постала је право скровишно место за Сингија и његове другове. Одрасли су могли да уђу само на капију уколико би им деца отворила. Када би неко од

деце требало да добије по дупету од свог тате, само би побегло у Сингидунум док би другари повлачили ужад унутра, хитро затварали капију и закључавали је огромном граном дрвета. Дуго би остајали у својој тврђави сладећи се дивним црвеним јагодама, све док љутитог тату не прође бес. Сви су били врло свесни тога колико је драгоцен овај Сингидунум и чували га срцима храбрих витезова.

Пролазили су векови. О јагодама, Сави, Дунаву, Сингидунуму, причало се по целој Европи, те су многи народи пожелели управо ово место за свој живот. Дошла су полако нека друга времена. Римска војска кренула је у велика освајања и једног пролећа дошла до данашњег Београда. Немилосрдно су Римљани неким огромним каменом срушили Сингијеву тврђаву и отерали све Келте из данашњег Београда. Деца су плакала остављајући иза себе мирисна поља јагода, а Римљани су почели да зидају ново, велико утврђење.

Сасвим необично, нови становници су нову тврђаву, као и некада Келти, наставили да зову Сингидунум и проћи ће још много времена док Београд не буде добио назив који и данас носи. Пролазили су векови. Разни народи су га освајали и из њега одлазили док коначно, једне зиме, у Сингидунум нису дошле наше чукунчукунчукун... бабе и чукунчукунчукун... деде. Јагоде сакривене испод дебелог снега још увек нису замирисале. Али све је било бело – Дунав и Сава, ливаде, брда, шуме. Стајали су Драгутин Славен, Угљеша Славен, Борика, Душица, Ката и други Славени на ивици истог оног брда и дивили се снежној белини. Био је то један потпуно бели град. Сигурна сам